

A színes kérdés (color problem)

Irta: Tóthludassy J.

III.

A vörös és fekete problémán kívül az Északamerikai Egyesült Államokban sokat emlegetett a sárga fajok kérdése is. A probléma különösen a nyugati államokban, leginkább Kaliforniában ver fel nagy port, ahol a legtöbb japán és kínai él. A sárgák száma ugyan nem olyan jelentős, hogy igazoltá tenné a kérdés élreállítását, de azért mindig jó volt arra, hogy a „sárga veszedelem“, „japán és kínai invázió“ jelszavai a társadalom kártokozóinak romboló munkáját palástolja. A munkásság gazdasági harcait ezzel a demagógiával igyekeznek mellékvágányra siklanti: a bérek ezért olyan alacsonyok, mert a sárgák lenyomják igénytelenségükkel, a fehér munkásnak nem munkaadója, hanem a sárga munkás az igazi ellensége. A kaliforniai nagyipar épp úgy mint a nagybirtokosok a sárga faj feltörésével próbálják igazolni a fehér ipari és földmunkásság, valamint a kisiparos és a kisfarmer nehéz helyzetét.

A sárgák: japánok és kínaiak, a múlt század vége felé kezdtek a nyugati államokban nagyobb tömegekben letelepedni. Nem aranyláz és nem kalandvágy vitte őket az Egyesült Államokba, hanem az a gazdasági nyomás, melyet a japán és a kínai feudalizmus jelentett a demokratikus Amerika mozgásszabadságával szemben. Hazulról hozott igénytelenségükkel, melyet rabláncon vertek beléjük, dolgozni akartak. Élni akartak. Ezt az igénytelenséget is szemükre vetik, mint destruktív faji tulajdonságot, holott sokkal valószínűbb, hogy az otthoni, rettenetes elnyomás következménye. Egy bizonyos: senki szorgalmasabban nem dolgozik, mint a sárga munkás. Az alacsony, piszkos munkát mind ők végezték. Háztartási alkalmazottak, főleg gazdasági munkások voltak és az ültetvényeken nyertek elhelyezést nehéz nyári munkákra. Szívesen is látták őket, mint olcsó munkaerőt a szabadverseny kifejlődésének, a prosperitásnak idején. A múlt század végén így kb. 250.000 sárga volt már kompakt tömegekben az Egyesült Államok nyugati részében. A fejlődő kapitalizmus igénytelenségüket és kizsákmányolhatóságukat nagyszerűen felhasználta.

Gazdasági viszonyaikra jellemző az a tény, hogy a számuk egyre csökken 1880-ban 108.000 kínai volt az Egyesült Államokban. 1882-ban megtiltották a kínai kulik bevándorlását. 1920-ban már csak 62.000 kínait számoltak. Ez az óriási apadás nem visszatelepülés, hanem azon szörnyű nyomor következménye, amiben Kalifornia ipari centrumaiban élnek.

A japánok többen vannak. Az 1920-as népszámlálás szerint kb. 120.000 japán él Északamerikában. Egyedül Kaliforniában 72.000. Főleg gazdasági munkások voltak, akik szorgalmas munkájuk eredményeképpen lassan földhöz is jutottak és nagyszerűen prosperáló kis farmokat létesítettek. 1919-ben a 3,800.000 hold szántható földből már 500.000 hold, tehát a megművelhető föld kb. 1/7-ed része japán kézen volt és ez a főleg kiscgazdaságokban oszlott meg.

A nagybirtokosoknak azonban nem tetszettek a latifundiumok szomszédságában virágzó kis farmok. Természetesen nem az fájt nekik, hogy ezek a farmok japán kézen voltak, hanem a szépen prosperáló kisgazdaságok konkurrenciája. 1913-ban és 1920-ban korlátozták, majd teljesen eltiltották a japánok földbirtokszerzését. Ekkor került divatba az „Amerika az amerikaiaké” és mindent a „százszázalékos amerikai polgárságnak” jelszavai, melyek épp úgy, mint a „sárga veszedelem” jelszava a nagybirtok földéhségét takarták.

Az ipari munkásság ugyanígy járt. Itt amellett, hogy olcsó munkaerőként kihasználták őket, a fehér munkásságot ellenük uszították. Az előbbi jelszavak, nagyon alkalmasak voltak az osztályharcot faji ellenségeskedésekre átvezetni.

Amerikában, a szabadság hazájában a sárgákat ugyanúgy nyomja el a profitéhség, mint a négereket. Ugyanazon társadalmi bojkott, az a kiközösítés a részük, mint fekete társaiknak. Kaliforniában 1906-óta csak speciális sárga iskolákba küldhetik gyermekeiket, ezen iskolák nívója pedig — tekintve a gyenge állami támogatást — kritikán aluli. Mint a déli államokban a fehérek és a feketék között, úgy 6 nyugati államban törvény tiltja a sárgák és fehérek házasságát. Politikai egyenrangúságuk sincs, a keveredést nem engedélyezik a hatóságok és ezzel nyíltan alacsonyabb népfajjá süllyeszti őket.

1924-ben különben az Ázsiából való bevándorlást teljesen betiltották. De a „sárga veszedelem” kísért most is és a fehér lakosság hiszékenysége és rövidlátása még mindig alkalmas talaj a „faji veszedelem” lehetetlen meséjének befogadására.

Amint első cikkemben említettem, ki kell térni itt még a bevándorlók helyzetére is. A fehér bevándorlók problémájából is színes kérdést csináltak a pihentagyú jenkik, azzal a változáttal, hogy itt a színek helyett a fehér fajtán belüli rangfokozatokat állapítottak meg. A fehér bevándorlókat alsóbb és felsőbbrendű fajokra osztották. A nordic (északi) fajokhoz tartoznak: az angol-szászok, franciák, németek, skandinávok. Az alsóbbrendűek az oroszok, a lengyelek, a magyarok, írek, olaszok, portugálok stb.

Ez az osztályozás megfelel a különböző nemzetiségű bevándorlók időrendbeli arányszámának.

1800-tól	1870-ig	98·4 ^o / _o	nordic	1·6 ^o / _o	más
1890-től	1900	„ 49·4 ^o / _o	„	51·6 ^o / _o	„
1910-től	1920	„ 22·8 ^o / _o	„	77·2 ^o / _o	„

A polgárosodás kezdetén Európa iparilag fejlettebb részeiből vándoroltak ki, az újabb fejlődési lehetőségekkel és a könnyű meggazdagodással kecsegtető Amerikába. Így azután az első bevándorlók, hamarabb meggazdagodva, bizonyos elsőbbségi jogokat formáltak az új hazához és az ős amerikai göggel nézték le az utánuk furakodó alsóbbrendű fajokat.

Századunk első tizede óta, a kapitalista ipari termelés hanyatló stádiumában, legnagyobb rész Oroszországból és Európa keleti és déli államaiból vándoroltak ki. (1910 körül az összes kivándorlók 26·3°/_o-a

pl. Ausztria-Magyarországból került ki). Ezek a későbbjötték már alkalmazatlanok voltak az ipari fejlődésének csúcspontja felé közeledő amerikai gazdaságnak. Viszont alkalmasak voltak arra, hogy a túltermelés, munkásfelesleg jelenségeinek idején őket tegyék jórészen ezekért felelőssé. Kinevezték őket alsóbbrendű fajoknak betolakodottnak, rájukhárítva ezzel a gazdasági bajok okát. Így született meg a fehér fajon belüli fajteória. Ez a tudományos teória megállapítja, hogy az emberek teremtőereje és szelleme a különleges faji adottságtól függ, hogy vannak kultúrateremtő és kultúrahordozó fajok megkülönböztetésül a destruktív kultúraromboló fajoktól. Ezzel a teóriával igyekeznek elhomályosítani az osztályharcot, éket verni a munkásság közé és így megosztani a munkásság erejét.

Amíg a vörös-fekete-sárga, felsőbb- és alsóbbrendű fajok problémája a társadalom elnyomott osztályaiban is visszhangra talál, amíg ezzel a munkásságot öntudatlanságában félrevezethetik, addig a társadalom élősdiei számára a szabad kizsákmányolás lehetőségeinek útja nyitva áll.

Végeredményben tehát a színes kérdés egy mesterségesen táplált álprobléma. Ma az általános gazdasági válság idején mindenütt felütközik a fejüket hasonló, nagyhangon hirdetett hamis irányú társadalmi mozgalmak, törekvések, melyek egyrészt a tőkés érdekek folytán az uszításból, másrészt a munkásosztály öntudatlanságából táplálkoznak. Ha egyszer a világ dolgozóinak többsége rátalál az igazi társadalmi bajokra és ha ezen felismerés alapján öntudatosan részt akar venni ezen bajok orvoslásában a hamis álteóriák, álproblémák elvesztik jelentőségüket, megsemmisülnek. Helyettük új, mindenkit érdeklő és mindenkinek érdekét szolgáló közös törekvések sodorják majd az emberiséget az igazi cél felé.

(Vége).

A matematika és az élet

Laikusoknak, de gyakran még matematikusoknak is az a véleményük, hogy a matematika teljesen elvont számítások gyűjteménye, melynek a valósághoz csak távoli és jelentéktelen köze van. A matematikust általában értelmetlen és szórakozott embernek festik, akinek prototípusa a híres Ampère, aki zsebkendőjével törölte le a táblát és a párisi stráfkocsik után haladva a ládákra egyenleteket firkált.

Ezt a benyomást csak hatványozza a matematika igen elvont előadási módja, különösen középiskolákban. A teoreémák labirintusában eltévedt kisdiák kétségbeesetten kérde, hogy miként születettek emberi agyban az ő konkrét gondolkodásától ennyire távol-